

Çay'ın Öyküsü

– İbrahim Kilik · 12 Ağustos 2009

Suyun yürek hoplatan has hâlidir yakut renkli çay.
Ateşin sevaba dönen vebalidir, ahenkli çay.
Kanarken o ince belliye demlikten yavaş yavaş,
Semaverle demliğı konuktan, çayı ahbaptan say.

Öyle zamanlar gelir ki sanırsın çaydır bengisu.
Dudaklar kuruyunca olur ancak çayın dengi su.
Bazen sade içilir, bazen olur katıklara aş.
Şeffaf gülüşüyle hep mahmur gözlerin ahengi su.

Sevgilidir bizlere onun rengi, tadı, kokusu.
Gözlere aydınlıktır tartışmasız, çayın buğusu.
İçenler, hep içten oh çeker; bu oh yalnız çaya has.
Çayın yerini asla tutmaz hiçbir içki doğrusu.

Çay, nazlı; asil bir kuğudur, gönülleri avutur.
Yek yudumu şifadır onun, illetleri kurutur.
Asildir rengi, hâli; asaletle mecliste otur.
Gökyüzünün cilvelisi ay, yerinse süsü has çay.

İç çayı açılsın için, o dilberin vatanı Çin.
Kimseler akıl etmez aslını nerden, neden niçin?
Siz de hiç çekinmeyin gelin, çaydan bir zarar gelmez.
Gönül rahatlığıyla ve dahi afiyetle için.
Ankara,12.08.2009 İ.K